

Élménybeszámoló a gutorföldi nyári táborról

1. nap

Kedden a Vasútállomáson találkoztunk, hogy szüleink utunkra engedjenek. Felültünk a vonatra, és rövid időn belül el is indultunk. A majdnem 4 órás utazásunk közben sokat nevtünk, és megbeszéltük, hogy ki kivel lesz majd együtt egy szobában. Mikor megérkeztünk, egy kisbusz várt ránk. Elvitt a szállásunkra, hogy kipakolhassunk, és már mentünk is a boltba. Miután visszaértünk a vásárlásból, elsétáltunk a Csertalakosi kilátóhoz. Ezek után nem csodáltuk, hogy mindenki kifáradt, így megvacsoráztunk, és mehettünk aludni. Már éppen nyugovóra térünk volna, mikor bejött Gergő bácsi a szobánkba, hogy láttak egy pelét a csöveken. Neki később a Gizi nevet adtuk, ugyanis végigkísért minket ez alatt a pár nap alatt.

Lili

2. nap

Korán reggel keltünk. Hideg volt, szóval nem igazán akartunk kimászni az ágyból. A jó meleg takaró alól?! Na persze! De muszáj volt, mivel mi terítettünk. Úgyhogy számoltam: egy...kettő...három. Kimásztam. Azonnal magamra kaptam a pulcsimat. Felöltöztem. Bementem a konyhába, ahol azonnal kezembe kaptam a tányérokat. Kivitettem a teraszra. A többiek kihozták a szalvétákat és az evőeszközöket is. Amikor elhangzott a "Jó étvágyat kívánok!" Kriszta nénitől és mi "Viszontkívánjukoltunk", szinte mindenki egyszerre kapott a nutella után. Mondanom sem kell, ez az édesség nagy kedvenc lett!

A tervezett túrának nem tudtuk az útvonalát, csak annyit, hogy egyhamar biztos nem érünk a végére. Kriszta néni vezetésével elindultunk megismerni a környéket. Eleinte erdő mellett mentünk. Majd beértünk a faluba. Ott jó darabig "vándoroltunk", míg egy színpadig nem értünk, ahol minden lány felrohant az építményre. Elfogyasztottuk a tízórainkat. Sosem gondoltam volna, hogy az ananászos Activia joghurt egyszer a kezembe kerül. De egyáltalán nem bántam meg. Mikor mindenki jóllakott (legalábbis tudtuk szerint), tovább mentünk. A következő állomás a foci pályára volt. Felültünk a korlátra. A fiúk focizni akartak, de nem hoztak labdát magukkal. Pech. Hárman cigánykerekeztek (mármint lányok). Mikor itt kipihentük magunkat, folytatódhatott a túra. Miközben sétáltunk, mindenféle érdekes dologról beszéltünk (azt hogy miről, nem mondhatom el, mert titok ☺). A városháza mellett egy játszóteret pillantottunk meg. Így - gondolhatjátok - hatodik osztályról lévén szó, mindenki kérte Kriszta nénit, hogy menjünk be. Tömegként zúdultunk be a kiskapun a játékokhoz. Mindenki azonnal feltalálta magát. Volt, aki hintázott, a csúszdán csúszdázott, mászóknak mászott fel s alá. Én leültem a padra (természetesen nem egyedül) és beszélgettem. Utána felültem a libikókára, ahol azzal szórakoztunk, hogy ki tudja megijeszteni a másikat. Mikor kijátszottuk magunkat, továbbindultunk. Pontosabban utaztunk. Ugyanis felszálltunk egy buszra, ami elvitt minket Söjtörrre, Deák Ferenc szülőházához. A házat egy kedves néni mutatta meg nekünk. Nagyon érdekesek voltak a régi bútorok. Milyen lenne most is olyan íróasztalt használni? Vagy olyan asztalt, amibe két játék is el van rejtve?

(Ha érdekel, melyik kettő, akkor menj el, és nézd meg te is!) Vagy ha olyan nehéz edények lennének ma is a konyhában? Azokat is megfoghattuk. Szóval elég érdekes volt. A többiek is élvezték.

Ezután körülbelül háromnegyed órát gyalogoltunk. Képzeld csak el! Sétálsz a betonúton, iszonyat meleg van, szellő sincs, és csak a dombokat látod... huh. De megvolt, túl vagyunk rajta! Beértünk Tóféjre. A táblánál Kriszta néni készített rólunk egy fényképet. Innen busszal mentünk haza.

Mikor leszálltunk, ismét gyalogolni kezdtünk a szállásig (újabb 45 percet). Útközben megálltunk a közösségi házban, ahol megnéztünk egy kiállítást (eszméletlen szép képek voltak!) és még vizet is kaptunk. Ezek után már egyenesen "haza" mentünk. Amikor odaértünk és beléptünk a házba, mindenki csak ennyit mondott "ááá!!!!". Hát nem is csoda! Tényleg jólesett a forróság után a benti hűvös levegő. De nem sokáig voltunk ám bent! Amint átöltöztünk, mentünk is ki. A fiúk fociztak, mi lányok meg vagy gyűrűztünk vagy korláton tornáztunk. Mindenki jól érezte magát. Egész vacsoráig ez ment. Vacsoránál a másik lányszoba terített. Az ételt az óvodából hozták nekünk. Étkezés után a szobában társasoztunk addig, amíg el nem kellett mennünk zuhanyozni. Zuhanyzás után (ami szokás szerint nem ment valami gyorsan) jött a takarodó. A takarodó... hát igen... Mint minden táborban, itt sem volt túl nagy a csend. Mi még pletykálkodni akartunk. (Arra valahogy mindig van energia). De nem lehetett, úgyhogy becsuktuk a szemünket. Nem is kellett sokáig várni, hamar mély álomba zuhantunk. Ez sem csodálkozni való, hisz eléggé kimerültek voltunk. De ha fáradtak vagyunk egy tábori nap után, akkor az csak jót jelenthet!!!

Anna

3. nap

Csütörtökön korán keltünk, hogy le ne késsük a vonatot, amivel Lentibe utaztunk. Megtekintettük egy múzeumot a zalai erdőkről, és felültünk a kisvasútra. Csömödéren vártunk körülbelül fél órát. Itt el tudtunk menni büfébe, mert megesik, hogy ekkorra kifogy az ember táskájából az élelem. Miután mindenki feltankolt, indultunk is tovább Kistolmácsra. Ez volt a végállomás, ahol kis pihenő után mentünk is vissza. Hazafele sem volt másképp az utazásunk. Ez alatt a nap alatt nagyon sokat virultunk az eddig készült képeken.

Lili

4. nap

Juhú! Én ezt a napot vártam talán a legjobban! Hisz fürdeni mentünk, Lentibe. Fölszálltunk a vonatra, ami egyenesen oda vitt minket. Az uszoda előtt még várnunk kellett, mert hamarabb értünk oda, mint ahogy be lehet menni. A padokon ülve várakoztunk és beszélgettünk. Amikor bemehettünk, megkaptuk a belépőórát, és azonnal lerohantuk az öltözőket. Minél előbb készen akartunk lenni. Mikor mindenki készen volt és bepakoltunk a szekrényekbe, indulhatott a móka s kacagás. A strand nagy volt és rendezett. Először hideg volt a víz, de hamar meg lehetett szokni. Eleinte fröcsköltük egymást, utána megláttuk a csúszdát, amit persze ki akartunk próbálni. Jó kanyargós volt. De szerintem háromszor csúsztam le rajta össze-vissza.

Nem azért, mert rossz lett volna, hanem mert olyan jól szórakoztunk, hogy kicsit sem hiányzott. A csúszda után bementünk a sodróba. Ott azt játszottuk, hogy valakinek be van csukva a szeme, és meg kell találnia a többieket. Na, ezen rengeteget nevtünk, amikor valaki véletlenül egy idegent megfogott és azt mondta neki, hogy "Megvagy!". Én szerencsére nem fogtam meg egy ismerlent sem. Ezzel el voltunk egy ideig. Aztán rájöttünk, hogy azért valahol enni is kéne.

Elmentünk néhányan megnézni, hogy mik a lehetőségek. Végül pizzában egyeztünk meg. Ezek után visszamentünk a vízbe. A fiúkkal elkezdünk ugrálni a medence széléről. Eleinte ez volt. Na de aztán! Elkezdtek a fiúk belelökődödni minket. Mi is próbáltuk őket, de nem jártunk olyan nagy sikerrel. Kivéve akkor, amikor magunkkal rántottuk őket. De olyat is csináltunk, hogy egyszerre ugrott mindenki. Jó volt, hogy az osztály együtt szórakozott.

Miután jól kifárasztottuk magunkat, elmentünk pizzázni. Nyami! Nagyon finom volt. Legalább tízen ültünk az asztalnál. Miután végeztünk, visszamentünk a medencébe. Ökörködtünk tovább. Hallottuk, hogy egy bácsi ez mondta "Ezek a hibbant gyerekek itt lökdösik egymást." Sokan mosolyogtak ránk. Nem értem, mi a furcsa azon, hogy egymást lökdössük, és közben kiabáljuk, hogy "nee". Na mindegy. Hamarosan az egész osztály ott pancsolt. Kriszta néni lefotózta, ahogy beleugrunk a vízbe. Nagyon jó képeket készített végig. Amikor kiderült, hogy menni kell haza, nem volt időm szomorkodni, hisz annyi új élményt szereztem, hogy a következő tíz (ha nem húsz) évben biztos lesz mit mesélnem! Vonattal mentünk vissza. Mindenki teljesen kifárad. Leszállás után kiderült, hogy gyalogolni kell. Azt hittem, ott esek össze. Séta közben hallgattuk és énekeltük a "Thousand years" című dalt. Egész tábor idején ezt hallgattuk. Ha meghallom ezt a dalt, most is ezek az élmények jutnak eszembe. Mire a szálláshoz értünk, mindenki tiszta víz volt, mert állandóan öntöttük magunkra a vizet. Nekem el is fogyott közben, ami miatt kicsit zsémbes lettem és csak még fáradtabb. A szálláshoz érve játszottunk az udvaron, egyszerűen élveztük az életet. Vacsora után (ami finom volt, bár a leves kicsit érdekes volt...) társasoztunk, majd elmentünk zuhanyozni. Bent a zuhanyzónál, vártam a sorom, mikor egyik osztálytársam megijesztett. Felkiáltottam, mire ő becsukta az ajtót, ami kicsit erősebben sikerült, mint kellett volna. A csapódásra kinyílt az ajtó, és berepült egy csomó bogár. Hiába mondtam nekik, hogy menjenek ki, nem hallgattak rám. (Ezt mondjuk, nem csodálom.) A takarodó most a szokásosnál is gyorsabban zajlott. Szájzár, szem csuk, alvás. Hihetetlen jó nap volt! Kár, hogy gyorsan eltelt!

Anna

5. nap

Szombat. És elérkezett az utolsó nap. Sietnünk kellett, hogy elérjük a vonatunkat, amivel a vasútállomásra mentünk, ahonnan pedig már csak egyszer kellett átszállnunk. Visszafele nehezebb volt az út, mint odafele, mert csak 2 percünk volt az átszállásra. De sikerült! Ezek után már csak nyugodt lehetett az utazásunk.

Lili

Írta: Schreiner Lili és Vajay-Horváth Anna

7.é osztály, Székesfehérvári Kodály Zoltán Általános Iskola, Gimnázium és AMI